

по чужди къщи. Живѣемъ въ една влажна стая въ квартала „Булина ливада“. Азъ съмъ най-голѣмиятъ. Като ни пустнатъ отъ училище, хапвамъ набързо, грабвамъ таблата съ шоколади — късметчета и тръгвамъ изъ улицата да продавамъ. Ходя, тичамъ цѣлъ следъ обѣдъ, та чакъ до срѣдъ нощъ. Влизамъ по кафенета, кръчми, по театри и кина, и съ голѣма мъжа припечелвамъ по нѣколко лева за хлѣбъ.

Връщамъ се грохналъ отъ умора, веднага заспивамъ... Нѣмамъ време кога да уча. Едвамъ смогвамъ да прочета по веднажъ урока. А имамъ желание да се уча, поне трети класъ да свърша...

Вельо щѣше още да разказва за нерадостния си животъ, ако учителятъ не го прекъсна:

— Стига, добро момче! Разбрахъ. Трѣбваше по-рано да ми разкажешъ това.

Учителятъ приближи до ученика и го помилва по челото. Вельо поласканъ и успокоенъ отъ своя учителъ извади учебника и съ охота зачете урока. Сърдцето му тупѣше радостно. Въ ушитѣ му пѣха като звънчета топли думи на учителя. Надежда, нова надежда огрѣ въ детската му душа...

Методий Н. Мариновъ